PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXV — Nr. 566 (6000) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Vineri 6 iunie 1969

CIUCĂ, DUMITRESCU ȘI CUȚOV primii trei boxeri români în finală!

● La 5 categorii se cunosc finaliștii · Gedo — Udella, la semimuscă ; Novikov — Ciucă, la muscă ; Dumitrescu — Cosentino, la cocoș ; Cuțov — Pilicev, la semiușoară ; Tarasenkov — Parlov, la mijlocie

● Niciunul din cei 3 boxeri polonezi, care au evoluat aseară, n-a obținut calificarea !

● Un singur meci terminat înainte de limită : bulgarul Gheorghiev abandonat de arbitru

● Astă-seară 4 pugiliști români vor urca treptele ringului : Silberman, Covaci, Monea și Alexe

Cronici redactate de :
Romeo VILARA, Victor BANCIULESCU, Romeo CALARAȘANU
Fotografii : Aurel NEAGU

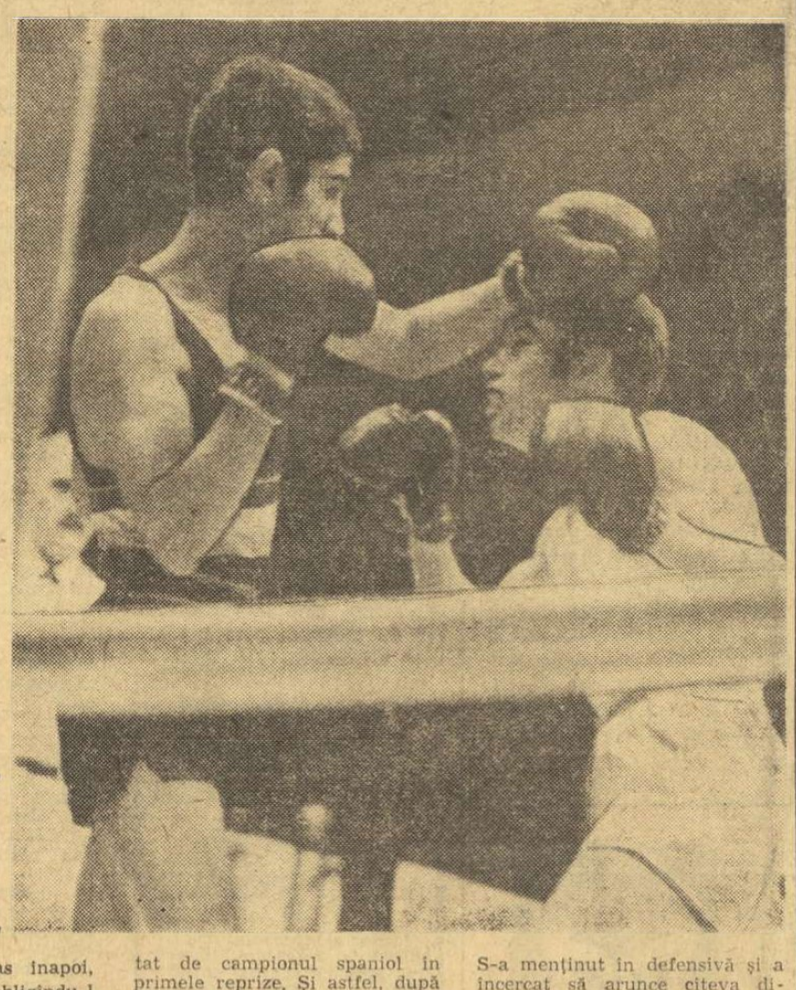

Aurel Dumitrescu, drept ca stejarul, privește calm și preîntîmpină atacul englezului Piner

CATEGORIA SEMIMUSCĂ

Finalist după două meciuri

Reuniunea debutează cu partida care trebuia să desemneze pe primul finalist al noii categorii introdusă în palmaresul campionatelor europene. György Gedo, cu toată garda sa falsă, se lasă surprins în prima repriză de atacurile dezlănțuite ale studentului spaniol Jose Escudero. Abia în următoarele trei minute, Gedo își revine și-l prinde cu o contră puternică, pe pas înapoi, pe adversarul său, obligîndu-l să fie mai prudent și să caute lupta corp la corp. Mai activ în ultima repriză, boxerul din Cordoba punctează mai mult. Rănit superficial la arcadă, Gedo se bate în continuare, curajos, preferind însă lupta de aproape, care aduce după sine clinciuri ce-i sînt favorabile în așa măsură încît pînă și juriul se lasă influențat, uitînd de spiritul de ofensivă manifestat de campionul spaniol în primele reprize. Și astfel, după numai două meciuri, iată-l pe tînărul strungar din Budapesta în finală.

Gedo (Ungaria) b.p. Escudero (Spania).

Un învingător nescontat

Al doilea meci al semimuștelor a adus în ring pe italianul Franco Udella, 22 de ani, și pe polonezul Roman Rozek, 27 de ani, învingătorul lui Aurel Mihai. Ambii pugiliști nu-și arată intențiile, tatonîndu-se cu directe de stînga. Studiul se prelungește aproape întreaga primă repriză, spre finalul căreia italianul pistonează cu stînga fața adversarului, în timp ce Rozek încearcă eschive elegante cu cîteva contre de stînga. Rundul II îl arată pe Udella mai agresiv, el reușind să plaseze în plin cîteva directe de stînga și laterale de dreapta. În ultimele 3 minute, combatanții aruncă în luptă toată energia, peninsularul terminînd mai bine.

Udella (Italia) b. p. Rozek (Polonia).

CATEGORIA MUȘCĂ

Revenire tardivă

Timp de 6 minute, italianul Grasso a boxat foarte reținut. S-a menținut în defensivă și a încercat să arunce cîteva directe la cap, care însă nu și-au atins ținta. Novikov (U.R.S.S.) a dominat permanent, a lovit întotdeauna înaintea adversarului și a făcut cu promptitudine „pasul înapoi", prin care a evitat contrele italianului. În ultima repriză, Grasso s-a decis însă să iasă la atac și a reușit să-l găsească deschis pe Novikov de cîteva ori. Atacurile sale n-au avut consistență, n-au fost atît de eficace, astfel că Novikov a obținut decizia cu 4—1.

Nikolai Novikov (U.R.S.S.) b.p. Filippo Grasso (Italia).

Corecție severă

Misiunea acestei partide era nu numai de a desemna un adversar pentru finala lui Novikov, ci și de a tranșa o rivalitate începută la Jocurile Olimpice 1964 (Tokio), cînd Artur Olech (viitoare medalie de argint) l-a eliminat în sferturi de finală pe Constantin Ciucă. De altfel, se întîlnesc în ring cei mai vechi, mai rutinați și mai fideli combatanți ai categoriei: strungarul reșițean Ciucă — 28 de ani — este doar cu un an mai tînăr decît profesorul de istorie din Wroclaw, Olech, de două ori secund al J. O. De aici o prudență explicabilă în prima repriză. Cei doi oponenți se controlează cu directele de stînga, dar Ciucă eschivează mai repede, deci mai eficace și punctează mai des, într-o repriză în general săracă în lovituri. Duelul rămîne de aceeași factură în repriza secundă și sîntem plini de admi-

(Continuare în pag. a 4-a)

Novikov (dreapta), pornește la un nou atac, încercînd să stăvilească astfel ofensiva italianului Grasso

Programul galei semifinale de astă-seară

Începînd de la ora 19 :

Pană : Tatar (Turcia) — Mihailov (Bulgaria) ; Orban (Ungaria) — Richardson (Anglia)

Ușoară : Capretti (Italia) — Frolov (U.R.S.S.) ; Jakubowski (Polonia) — Stoicev (Bulgaria)

Semimijlocie : Musalimov (U.R.S.S.) — Meier (R.F.G.) ; Kiriakov (Bulgaria) — Silberman (România)

Mijlocie mică : Facchetti (Italia) — Covaci (România) ; Imrie (Scoția) — Tregubov (U.R.S.S.)

Semigrea : Pozniak (U.R.S.S.) — Jensen (Danemarca) ; Monea (România) — Schlegel (R.D.G.)

Grea : Alexe (România) — Hussing (R.F.G.) ; Denderys (Polonia) — Pandov (Bulgaria)

EROI ȘI ZEIȚE

Există, în afară de Fortuna, încă o zeiță care iubește sportul — inclusiv pe acela cu mănuși : e vorba de THEMIS, simbolul dreptății, cu talgerele în echilibru și cu ochii legați... Aseară, din fericire, cea mai onestă dintre frumoase a fost prezentă în preajma ringului de la „23 August" — lăsîndu-și acasă banda ce-i acoperea privirile și obligînd pe judecători să procedeze la fel, dintr-o elementară politețe. Așa se face că, de astă dată, boxerii noștri n-au mai pierdut pe buletinele de punctaj ceea ce cîștigaseră în confruntarea directă, deși demonul inexactității și-a fluturat amenințător aripile în cazul lui Calistrat Cuțov.

Themis, însă, din fotoliul ei invizibil, a înclinat în ultima clipă balanța de partea adevărului. Era și greu, de altfel, să rămînă insensibilă la magnifica demonstrație tactică oferită de Ciucă în compania eternului Olech, la recitalul de scrimă al lui Aurel Dumitrescu sau la suflul epic de care ni s-a părut animat — mai mult ca oricînd — învingătorul lui Lomakin.

Fără îndoială, pregătirea tricolorilor merită elogii fără rezervă, prin pregătire înțelegînd antrenori, medici, sparring-partneri — într-un cuvînt, tot acel arsenal secret care preludează intrarea într-o mare competiție. Nu vom ignora, evident, contribuția importantă a terenului propriu, acel generator de energie pentru emulii lui Anteu, căruia îi spunem simplu „acasă". În ultimă instanță, victoria rămîne opera omului din ring; vom adresa, deci, felicitări pentru argint și urări... de aur excelentului trio Ciucă—Dumitrescu—Cuțov, fără a uita, bineînțeles, cuvenitele omagii la adresa zinei cu balanță și cu ochii — în fine — liberi !

Dan DEȘLIU

TRADIȚIA

Văzîndu-i pe teren în amestecul acela de pumni, de dinți, de coaste, auzindu-le aproape oasele trosnind, urmărind iuțeala cu care grămezile se fac și se desfac — ai crede că ai de a face cu o unică masă musculară teleghidată din spatele buturilor și abia după aceea, după ce înțelegi legea starturilor, a mijlocașilor — grămadă, abia după ce deosebești figurile tumefiate dar fericite, zîmbetul înecat cu sudoare, înțelegi că ceea ce te-a covîrșit din prima clipă a fost nu duritatea jocului, nu bicepșii și plonjoanele spectaculoase, ci formidabilul spirit de echipă.

Pentru că nu cred că vreun alt joc cere un atît de profund sprit de echipă ca rugbyul.

Și nu cred că asta se dobîndește de azi pe mîine, în afara tradiției.

Iar tradiția rugbyștilor Griviței a împlinit încă în '68 treizeci și cinci de ani.

★

Așa cum stau așezați la birouri, povestind, n-ar putea aminti nimănui de niște „gorile" — nu numai pentru că nu sînt prea înalți și masivi, dar pentru că vorbesc reținut, candid, despre pescuit, despre „A trăi pentru a trăi" al lui Lelouch, despre Mark Twain, despre Perruchot — e aproape o discuție liberă, nepretențioasă, care s-ar putea desfășura într-un club studențesc, sau în orice casă de intelectuali, fără „temă dată".

Unii din cei de față — și cei mai mulți din echipă — sînt ingineri (Ion Teodorescu, Petre Veluda, Mircea Rusu, Dan Stoian, Mihai Țîbuleac), dar Licuță Balcan e proiectant (cartograf de meserie) și el îmi explică — pe scurt — dublul caracter de invenție artistică și de rigoare a graficii, iar Oblemenco — tehnician — pomenește de niște sigma admisibili utilizați în calculul de rezistență — și chiar dacă discuția e oarecum pustească, ea nu face decît să confirme mentalitatea acestor băieți, a acestor „bătrîni" (treizeci și cinci de ani, inginerul Costel Stănescu) dintre care unii au zece, cincisprezece fracturi de joc, dintre care, cei mai mulți au făcut șocuri de amnezie pe teren, și care te-ar putea îneca în descrieri de partide. Dar nu o fac — în ciuda faptului că rugby-ul îi obsedează, îi absoarbe — nu numai pentru a părea „complecși" în fața reporterului, dar pentru că fiecare are un „obby" — sau măcar o pasiune cu totul nerentabilă — Constantin Drăgulescu (fostul campion național și balcanic la ciocan) citește literatură umoristică și-mi exemplifică pe loc niște fraze „cu cîrlig" dintr-o carte pe care-o poartă în buzunar, Licuță Balcan desenează, inginerul Teodorescu pictează în ulei, inginerul Costel Stănescu face fotografie artistică (cel mai mic Stănescu, numai cute de grăsime și obraz bucălat e imortalizat sub sticla biroului) și ceilalți — directorul Vasile Mladin, Petre Veluda, ing. Țîbuleac — nu sînt aici pentru a ne istorisi despre undițe, literatură, teatre.

Dar toate astea, evident, n-ar fi existat fără tradiție.

★

Mihail Oblemenco, de pildă, s-a născut la cincizeci de metri de „Parcul copilului" construit în vechiul perimetru al „Gropii lui Ouatu". Cînd prin 1950 parcul s-a dat în folosință, el și frate-său („Mișu și Piratul") aveau unsprezece, doisprezece ani, iar contactul cu Tudor Georgescu, entuziastul

Camil BACIU

(Continuare în pag. a 2-a)

BUCUREȘTI — BRAȘOV LA SELECȚIONATE DE PIONIERI

Duminică, pe stadionul Republicii din Capitală, începînd de la ora 9, selecționata de pionieri a Bucureștiului va întîlni pe cea similară a municipiului Brașov.

Meciul constituie un ultim test înaintea întîlnirii internaționale dintre reprezentativele de pionieri ale orașelor București și Russe (Bulgaria), programată în ziua de 15 iunie.

4 CAMPIONI OLIMPICI PREZENȚI LA INTERNAȚIONALELE DE TIR ALE ROMÂNIEI

„Țintașii români — printre protagoniștii competiției", declară antrenorul emerit P. Cișmigiu

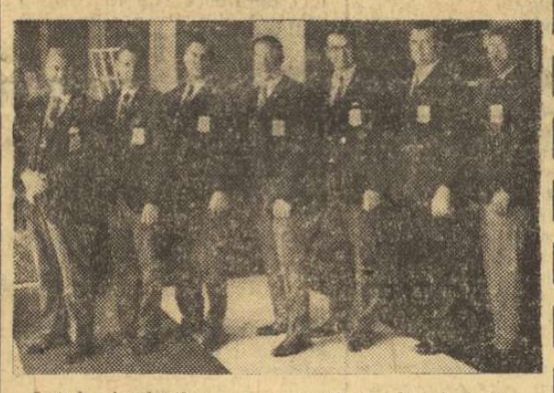

Lotul pistolarilor americani în holul hotelului Ambasador.

Foto : N. DRAGOȘ

În timp ce sînt așteptați oaspeții campionatelor internaționale de tir ale României și ai Balcaniadei, iar trăgătorii români și-au încheiat pregătirile, un om continuă să fie extrem de ocupat. Este antrenorul emerit, inginerul Petre Cișmigiu. Între o primire la aeroportul Băneasa și o fugă pînă la Tunari pentru verificarea instalațiilor de tragere, am reușit și noi să-l interpelăm.

— Care este caracteristica acestor campionate?

— Valoarea lor ridicată. Într-adevăr, respectînd tradiția, federația noastră a invitat trăgători de renume din lumea întreagă. Sperăm ca din cei cinci campioni olimpici de la Mexic, la armele cu glonț, patru să se alinieze la Tunari. Mă gîndesc la americanul Anderson, cehoslovacul Kurka, vest-germanul Klingner și polonezul Zapedzki. Ca să nu mai vorbesc și de alți țintași cunoscuți. Întrecerile au suscitat un interes deosebit — 300 de sportivi (220 străini și 80 de români) — și putem afirma că este cea mai importantă competiție internațională dinaintea campionatelor europene de la Plsen, din luna august. De asemenea, trebuie menționat faptul că acum este pentru prima oară cînd vor fi prezenți trăgătorii tuturor țărilor.

C. COMARNISCHI

(Continuare în pag. a 2-a)

OPEN

Își găsește corespondențe și în sport, acel înțelept proverb arab, cu grădinarul care a semănat prea multe flori, văzîndu-și pînă la urmă înăbușiți tocmai trandafirii cei mai frumoși.

Ne gîndim, în special, la acel fenomen ce se profilează amenințător la orizontul sportului internațional : creșterea peste măsură a unora dintre sectoarele de activitate competițională.

Tenisul, în primul rînd. Cu ani în urmă, 3—4 mari turnee desemnau pe cei mai buni jucători din lume. Roland Garros, Wimbledon, Forest Hills, în această succesiune anuală — încadrate de meciurile pentru „Cupa Davis" — erau testele ce trebuiau să certifice ordinea valorică a așilor rachetei. Apoi, însă, alte concursuri au început să urce în primul-plan al sportului alb : Roma, Hamburg, Coasta de Azur, turneele egiptene, cele indiene, americane și sud-americane, Circuitul Caraibilor și multe altele. Azi, sezonul internațional al tenisului nu cunoaște, practic, pauză, iar clasamentele — în lipsa campionatelor mondiale oficiale — rămîn la discreția inspirației, prin calculul și pana specialiștilor.

Cînd toată această multitudine de concursuri, mari și mici, s-a văzut sărăcită de capetele de afiș — tenismenii trecuți la profesionism — a fost găsită imediat soluția restabilirii balanței (celei financiare, bineînțeles). S-a adoptat sistemul „open" ! Un aflux de mari rachete au reintrat în aria marilor turnee. Dar, de unde acestea erau doar cîteva, în primul an de la ridicarea barierelor dintre profesioniști și amatori, anul acesta F.I.L.T. a aprobat peste 30 de concursuri „open"... Rezultatul ? Se poate observa ușor : deprecierea turneelor clasice, micșorarea interesului pentru întîlnirile dintre marii campioni, repetate la infinit. Un rezultat-surpriză, chiar de proporții, nu mai interesează. Oricine știe că urmează un altul și apoi încă altul. Franulovici pierde la Orantes, dar bate pe Emerson, ca apoi să piardă la un necunoscut. Iar, la finele anului, atunci cînd rezultatele se adună în șir nesfîrșit, abia se pot distinge adevăratii învingători și învinși. În zilele noastre, o victorie la Wimbledon nu mai echivalează cu un titlu de campion mondial. Ea trebuie neapărat coroborată cu rezultatele din alte zeci de concursuri.

La fel, în ciclismul profesionist, Turul Franței, Giro și campionatele mondiale nu mai sînt unicele dovezi de supremație în rivalitatea dintre giganții șoselelor. Ei iau start după start și abia încheiată o cursă, avionul îi duce spre alte piste de întrecere unde sînt așteptați cu nerăbdare de organizatori și acoliți. Iar cînd aerogările sînt prea depărtate, treaba o face elicopterul, care-l depune pe prețiosul ciclist chiar pe linia de plecare într-o nouă cursă-maraton. În fața cerințelor unor asemenea cheltuieli de efort, supraomenesc, mult comentatul control antidoping apare ca o bravură donquijotească.

Automobilismul, schiul, patinajul artistic, concursurile hipice — iată alte exemple tipice de supraaglomerare a activității sportive, care au drept consecințe devalorizarea marilor competiții și epuizarea sportivilor. Tribunele slab populate de la unele recente campionate continentale și chiar mondiale, în sporturile mai sus notate, pot fi considerate ca un limpede semnal de alarmă.

Firește, viața sportivă internațională este în continuă extensie. Adoptarea unei atitudini corespunzătoare mersului înainte al sportului creează implicit obligații. Căci trebuie să cauți a fi, întotdeauna, în pas cu vremea. Dar, obiectiv vorbind, nu se poate trece cu vederea această extremă proliferare a unei activități, care tinde să devină cu adevărat monstruoasă. Mai ales că, uneori, nici nu mai poți întrezări acel firesc punct de oprire : finish !

Radu VOIA

CITIȚI ÎN PAG. A 3-a

Un interviu cu STANLEY ROUS

în exclusivitate pentru **sportul**

PANORAMIC SPORTIV INTERN

(pag. a 2-a)

Alergătorul maghiar Pall Vörös talonat de talentatul nostru motocrosist Constantin Goran. Fază de la primul concurs internațional al sezonului (clasa 250 cmc), desfășurat duminica trecută la Tg. Jiu.

Foto : ȘT. CIOTLOȘ